

Kázeň z ev. večerných služieb Božích v Bratislave (NK) 5. 4. 2026, 18.00;

1. slávnosť veľkonočná, ES 130, 128, 131, Žalm 114, Antifóna 33
téma: **Vrátiť sa do Galiley**

Modlitba:

Pane Bože, náš Otče!

Ty si svetlo, v ktorom niet nijakej tmy

- a teraz si aj nám zažal svetlo, ktoré už nemôže zhasnúť

a ktoré napokon a definitívne rozptýli všetku tmu.

Ty si láska bez chladu - a teraz si aj nás miloval a oslobodil,

aby sme milovali Teba a aj jedni druhých navzájom.

Ty si život, ktorý sa vysmieva smrti

- a aj nám si otvoril prístup k takémuto večnému životu.

To všetko si urobil v Ježišovi Kristovi, Tvojom Synovi, našom bratovi.

Nedovoľ nám - nedovoľ nikomu z nás,

aby sme voči tomuto Tvojmu daru a vyjaveniu zostali otupení

a ľahostajní.

Nech v túto slávnosť aspoň trochu vnímame

bohatstvo Tvojej dobroty,

nech vstúpi do našich sŕdc a svedomí,

nech nás osvieti, pozdvihne, uteší, napomenie!

Nikto z nás nie je veľký, sme iba celkom malí

kresťania.

Avšak Tvoja milosť nám stačí.

Prebuď nás k malej radosti a vďačnosti, ktorých sme schopní

- k nesmelej viere, ktorú dokážeme nadobudnúť

- a k nedokonalej poslušnosti, ktorú nemôžeme odoprieť

- a tým aj k nádeji na to veľké, úplné a dokonalé, čo si nám všetkým pripravil v smrti nášho Pána Ježiša Krista

a čo si nám zaslúbil v Jeho vzkriesení z mŕtvych.

Prosíme Ťa, nech nám na to poslúži aj táto hodina (služieb Božích). Amen.

Podľa Karla Bartha

Marek 16, 1 - 8: „1 Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna, Mária Jakubova a Salome nakúpili voňavých vecí, aby šli a pomazali Ho. 2 A v prvý deň po sobote, keď slnko vyšlo, prišli k hrobu 3 a hovorili si: Kto nám odvalí kameň od otvoru hrobu? 4 Ale keď pozreli, videli kameň odvalený; a bol veľmi veľký. 5 Keď vošli do hrobu, uzreli mládenca oblečeného do bieleho rúcha sedieť na pravej strane, a preľakli sa. 6 On im však povedal: Nebojte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného? Vstal, niet Ho tu; ajhľa, miesto, kam Ho boli položili. 7 Ale choďte, povedzte Jeho učeníkom, aj Petrovi, že vás predchádza do Galiley; tam Ho uvidíte, ako vám povedal. 8 I vyšli a utiekli od hrobu, lebo sa ich zmocnila hrôza a boli bez seba; a nikomu nič nepovedali, lebo sa báli.“

Milí bratia a milé sestry!

V minulosti mali v Rusku zvláštny zvyk. Na Veľkú noc cár zapálil veľkú sviecu. Kým horela, zločinec, ktorý ešte nebol súdený, bol

omilostený, nech už bol spáchal akýkoľvek trestný čin, ku ktorému sa priznal pred cárskym súdom.

Každý rok mnohí ľudia čakali na tento okamih. Boli medzi nimi vrahovia, zloději, falšovatelia peňazí, cudzoložníci... Postupne sa prihlásili. Cár im dal malú sviečku, ktorú zapálil od plameňa veľkej sviece. Previnilci sa priznali k svojim zločinom, a dostali list o amnestii.

Jedného dňa prišla žena, ktorá podvádzala svojho manžela. Čakala dieťa, ktoré nebolo jeho. Chcela získať cársku milosť, ale jej manžel ju nasledoval s obžalobou v ruke, v ktorej vysvetľoval, že jeho žena si odpustenie nezaslúži. Zvyk je zvyk. Cár od plameňa veľkej sviece zapálil malú sviečku a dal ju žene. Táto sa priznala: „Podvádzala som svojho manžela s inými mužmi, ktorí sa mi páčili.“ Zrazu sa však stalo niečo neočakávané. Táto žena zvolala smerom k cárovi: „Vaše Veličenstvo, nie som hodná Vašej milosti.“ Potom sfúkla sviečku, zavrela oči, hovorila o nemanželskom dieťati, ktoré čakala, o zle, ktoré spáchala. Na záver dodala: „Moja vina je príliš veľká. Nechcem, aby mi bolo odpustené.“

Vzápätí sa udialo niečo ešte nečakanejšie. Keď otvorila oči, jej sviečka opäť horela. Jej manžel ju zapálil spolu s obžalobou. Rozzúrený cár sa ho opýtal, ako si dovoľil urobiť niečo, čo bolo vyhradené len hlave Ruska. Odpovedal: „Som manželom tejto ženy. Keď som ju počul, **chcel som, aby Ježišovo zmŕtvychvstanie, ktorého význam si pripomíname Vaším zvykom, platilo aj pre ňu.**“ Cár sa upokojil a povedal: „Dobre si urobil. Konal si podľa slov nášho Pána: *„Ak ľuďom, odpustíte ich previnenia, aj vám odpustí váš Otec nebeský“* (Mt 6, 14). Preto aj ja odpúšťam.“

Veľkú noc mnohí vnímajú ako udalosť minulosti. Teologicky sa vysvetľuje, že Ježiš, ukrižovaný za naše hriechy na Veľký piatok, vstal o tri dni neskôr z mŕtvych. Keďže zvíťazil nad hriechom, smrť Ho nemohla zadržať. Tým, že vstal z mŕtvych, dáva najavo, že je silnejší ako smrť a otvára brány neba aj nám.

Samozrejme, nie je nesprávne prezentovať veľkonočný príbeh týmto spôsobom. Ale **Veľká noc je viac ako to. Je to neustále prítomná udalosť. Podobne ako pušný prach má aj Veľká noc svoju vnútornú silu, ktorá sa prejavuje aj v**

priebehu storočí. Je sťa dynamit, ktorý je schopný explodovať zakaždým, keď sa nechá vybuchnúť.

Po období cárstva bol komunizmus v Rusku oficiálnou ideológiou 70 rokov. Tento myšlienkový systém bojoval proti kresťanskej viere. Snažil sa odstrániť aktívnych veriacich. Títo boli prenasledovaní, väznení a zabíjaní. Vyučovanie náboženstva pre deti bolo zakázané. Keď však v Sovietskom zväze padol komunistický režim, stále bolo v tejto krajine mnoho povedomých kresťanov. Prečo? - Lebo **„veľkonočný dynamit“ nikdy neprestal vybuchovať.**

Rád by som to priblížil na príklade.

Jedného dňa emisár sovietskej vlády, ktorý prišiel hlásať ateizmus do jednej dediny, zhromaždil obyvateľov tejto obce a dve hodiny sa im snažil dokázať, že Boh neexistuje. Na konci svojej prednášky sa spýtal, či má niekto otázku. Negramotný roľník vstal, pristúpil k pódiu a vyhlásil: „Christos voskrese.“ - „Kristus vstal z mŕtvych.“ A celé zhromaždenie ako jeden muž vstalo a zvolalo: „Voistinu voskrese!“ „Skutočne vstal z mŕtvych!“

Príbeh o vzkriesení, ktorý sme čítali zo 16. kapitoly Markovho evanjelia, je azda najzáhadnejší zo všetkých štyroch, ktoré evanjeliá podávajú. Nie je taký veľkolepý ako ostatné:

Keď o vzkriesení píše evanjelista Matúš, spomína veľké zemetrasenie, anjela, ktorý zostúpil z neba a strážcov, ktorí sa pred ním chveli a zostali ako mŕtvi (Mt 28, 1nn).

Evanjelista Lukáš píše o učeníkoch idúcich do Emaus, ku ktorým sa pripojil Ježiš a oni Ho spoznali, keď im lámal a podával chlieb (L 24, 13nn).

Evanjelista Ján spomína Tomáša, ktorý uveril, až keď uvidel vzkrieseného Ježiša (J 20, 24nn).

V Markovom evanjeliu sú svedkami vzkriesenia ženy. V staroveku svedectvo žien nebolo pokladané za právne dôveryhodné. Marek uvádza, že ženy boli vystrašené, *„zmocnila sa ich hrôza a boli bez seba; a nikomu nič nepovedali, lebo sa báli.“* (Mk 16, 8)

Obrazne povedané, **„dynamit Veľkej noci“ je inde.** Anjel ženám hovorí: **„Ježiš vás predchádza do Galiley; tam Ho uvidíte, ako vám povedal.“** (Mk 16, 7).

Čo sa deje v Galilei? Prečo je tam „dynamit vzkriesenia“? Pretože tam učil Ježiš. Podľa Jeho slov sú postoje a zázraky životnou silou kresťanstva.

Vzkriesenie je prítomná udalosť. Iste, je pravdou, že sa udialo aj minulosti, keď Ježiš skutočne vstal z hrobu. Inak by kresťanstvo neexistovalo (1K 15, 13 - 20) . **Vzkriesenie je tiež súčasťou budúcnosti,** pretože zaručuje naše budúce vzkriesenie. Ježiš povedal: „Ja som vzkriesenie a život - kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie, a nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa.“ (J 11, 25 - 26) A tým, ktorí v Jeho veria, sľúbil: „Pretože ja žijem, aj vy budete žiť.“ (J 14, 19b) **Vzkriesenie je však predovšetkým súčasná udalosť,** ktorú nachádzame v Ježišových napomenutiach. **Anjel vo veľkonočné ráno nás neodkázal na naše sny, istoty, náboženské zmýšľanie, ale na Kristovo učenie.**

Vráťme sa ešte k príbehu, v ktorom manžel znovu zapáľuje manželkinu veľkonočnú sviecu a páli list s obvineniami napísanými proti svojej žene, ktorá ho podvádzala. Cár mu povedal: „Dobre si urobil.“

V skutočnosti sa podvedený manžel správa viac ako dobre. Svojím milosrdným počínaním zjavuje Ježišovo vzkriesenie. Sprítomňuje ho vo svojom živote a vo svojom okolí.

Odpustenie druhým robí Veľkú noc ešte aktuálnejšou, ako keby sa Ježišovo zmŕtvychvstanie malo uskutočniť tento rok. Takýto čin odpustenia je najjasnejším signálom, že Božia добрota sa nás osobne dotýka, že Ježiš je živý a pôsobí aj dnes.

Odpustenie však nie je ľahké. Príbeh podvedeného manžela sa nás dotýka, ale keby sa to stalo nám, reagovali by sme ako on? Mali by sme silu správať sa ako on? Nie nevyhnutne. **Odpustenie je vodidlom, ale nie vždy sa udeľuje rovnakým spôsobom.** Uvediem 3 príklady:

(1) Medzi manželmi dôjde k scéne. Zaznievajú urážlivé a hanlivé slová. Potom si však záležitosť vysvetlia a úprimne si odpustia.

(2) Jeden človek nesmierne ublížil druhému. Ten priznáva. „Keď som ho znova stretol, najradšej by som ho prizabil, pretože je taký neznesiteľný. Keď som ho videl druhý raz, už som bol oveľa menej nahnevaný. Povedal som si: Spravil chybu. Budem sa s tým musieť

vyrovnať, ale nedovolím, aby ma ovládol hnev a pomsta. Nenechám sa nimi uniesť.“

(3) Žiarlivý a malicherný chlapík urobil špinavosť svojmu známemu. Ten uvažuje: Onen chlapík je vskutku nenávistný človek. Nemôžem mu len tak odpustiť (ako manžel v cárskom Rusku svojej nevernej žene), lebo viem, že keby mal možnosť, urobil by mi to znova. Pri ňom musím byť opatrný. V zásade sa s ním už nestretnem a celkom ma to teší. Odpustenie pre mňa znamená, že mu nebudem odplácať jeho špinavosti, hoci by som to mohol urobiť. Prestanem ho nenávidieť. Udržím si emócie pod kontrolou. Zostávam však opatrný, pretože ho poznám.

Tieto 3 príklady naznačujú, že **v kresťanstve nemáme hotové pravidlá ako v niektorých iných náboženstvách. Musíme sa vrátiť do Galiley. Teda musíme opäť objaviť Kristovo učenie a preniesť ho do našej reality.** Ježiš nás učil odpúšťať. Necháva však na nás, aby sme sa pozreli na to, ako to robil On, ako to robili Jeho učeníci a ako môžeme Kristovo učenie čo najlepšie aplikovať v našich okolnostiach.

Všimnime si, že evanjeliá boli napísané týmto spôsobom. Učeníci počuli Ježišovo

učenie a videli, aké zápasy viedol s farizejmi. Keď evanjelisti písali evanjeliá, dialo sa to cirkvi, ktorá prechádzala rôznymi problémami a čelila rozličným nebezpečenstvám. Preto sa museli vrátiť k významu Ježišových slov, aby ich aplikovali aj na tieto nové situácie.

Bratia a sestry, **potrebujeme sa vrátiť do Galiley. Vrátiť sa ku Kristovmu učeniu a nechať ho vytrysknúť ako osviežujúci prameň v duchovne vyprahnutom svete.** Ak tak budeme konať, zažijeme, že vzkriesenie je prítomná udalosť. Uvidíme, že Boh dáva nový život a pôsobí medzi nami stále, aj v tomto čase. Amen.

*S použitím myšlienok Daniela Gnaegiho a príbehov Willyho Hoffsümmera a Wilhelma Buscha: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár***